

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 11C/228/2002
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7102898693
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Novotná Mlinárčsiková
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2017:7102898693.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Denisou Novotnou Mlinárčsikovou v právnej veci žalobkyne: P. V., Z.. XX.X.XXXX, bytom D. XX, A., zast. Mgr. Monika Dunčáková advokátka so sídlom Slovenskej jednoty 8, Košice, proti žalovanému: P. Š., IČO: 10 690 913, H. XX, A. - A., zast. JUDr. Augustín Tomáš, advokát so sídlom Floriánska 16, Košice o neplatnosť skončenia pracovného pomeru takto

rozhodol:

I. Určuje, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané žalobkyni listom žalovanej zo dňa 20.11.2001 je **n e p l a t n é**.

II. Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

III. Žalovaný je p o v i n ý nahradiť trovy štátu v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou doručenu súdu dňa 22.1.2002 sa domáhal určenia, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané žalobkyni listom žalovanej zo dňa 20.11.2001 je neplatné. Žalovaná je povinná zaplatiť náhradu trov konania žalobkyni do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalovaná sa k podanej žalobe vyjadrila písomným podaním doručeným súdu dňa 5.4.2002. Žalobu žiadala v celom rozsahu zamietnuť.

3. Žalobkyňa uviedla, že na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.7.1998 vznikol medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 13.7.1998 pracovný pomer uzavretý na dobu určitú do 12.9.1998. Na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 12.9.1998 došlo k zmene bodu 2 pracovnej zmluvy tak, že pracovný pomer sa dohodol na dobu určitú do 31.12.1998. Pracovné zaradenie žalobkyne bolo dohodnuté v uvedenej zmluve ako administratívna pracovníčka. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa pokračovala po uplynutí dojednanej doby po 31.12.1998 s vedomým žalovanej ako zamestnávateľa ďalej po vykonávaní prác, tento pracovný pomer sa zmenil na pracovný pomer uzavretý na neurčitý čas v zmysle § 56 ods. 2 Zákonníka práce, keďže nedošlo k inej dohode medzi zamestnancom a zamestnávateľom.

4. Dňa 2.11.2001 žalovaná spolu so svojim manželom fyzicky a verbálne na pracovisku v sklade na K. R. v Košiciach napadli žalobkyňu a jej spolupracovníčku F. F. a pod nátlakom a hrozbou fyzickej likvidácie ju prinútili za doprovodu troch osôb priniesť z jej bytu sumu 54.000 Sk určenú na kúpu nábytku, ktorú od nej prevzali a podpísať uznanie dlhu z titulu sprenevery schodku vo výške cca 970.000 Sk, pričom sa dopustili aj ďalších konaní. V súvislosti s týmto konaním žalovanej a jej manžela ako aj ďalších osôb P.E. V. a F. F. podali na Okresnú prokuratúru Košice II dňa 7.11.2001 podnet na začatie trestného stíhania pre podozrenie z trestného činu ublíženia na zdraví a trestného činu obmedzovania osobnej slobody, trestného činu útlaku, trestného činu vydierania, trestného činu hrubého nátlaku, trestného činu lúpeže,

trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a z trestného činu mučenia a iného neľudského a krutého zaobchádzania, ktorého konania sa mali dopustiť žalovaná P. Š. a jej manžel, ako i ďalšie osoby.

5. Okresná prokuratúra Košice II potvrdila listom zo dňa 23.11.2001 príjem trestného oznámenia a odovzdala trestné oznámenie na vybavenie Okresnému úradu vyšetrovania PZ SR Košice II, kde bolo vedené konanie.

6. Listom zo dňa 5.11.2001 žalobkyňa oznámila žalovanej, že na žalovanú a jej manžela bolo podané trestné oznámenie v súvislosti s ich konaním dňa 2.11.2001 a vyzvala ich, aby sa zdržali v budúcnosti takéhoto konania. Zároveň im oznámila začatie práceneschopnosti ako i práceneschopnosť F. F.. Ďalej zaslala potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti zo dňa 5.11.2001 žalobkyne a žiadala o okamžité vydanie originálu uznania dlhu a jeho kópie zo dňa 2.11.2001 z dôvodu, že ide o neplatný právny úkon, lebo úkon zo strany žalobkyne a jej spolupracovníčky F. F. nebol urobený slobodne vážne a svojim účelom sa prieči zákonu. Originál tohto uznania dlhu a ani jeho kópiu žalobkyňa nemá k dispozícii, pričom právny zástupca žalovanej jej oznámil písomne, že ho nevydá. Fotokópia uznania dlhu sa nachádza v spise na Okresnom úrade vyšetrovania PZ Košice II sp. zn. ČVS: OUV-XXXX/XX-KV-XXXX, kde je vedené konanie pre podozrenie z trestného činu sprenevery, pričom v tomto konaní je oznamovateľom trestného činu žalovaná a podozrivými sú žalobkyňa a F. F..

7. Na uvedený list zo dňa 5.11.2011 žalovaná nereagovala. Listom zo dňa 20.11.2001 zaslaným žalobkyňi žalovaná okamžite zrušila pracovný pomer so žalobkyňou v zmysle § 53 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce a ako dôvod uviedla zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa žalobkyňa mala dopustiť tým, že spolu so svojou spolupracovníčkou F. F. v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne v prevádzke, kde pracovali neodviedli prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460 Sk a použili ich pre svoju potrebu, pričom spreneverenú sumu sa zaviazali vrátiť k uznaniu dlhu zo dňa 2.11.2001.

8. Na uvedené okamžité zrušenie pracovného pomeru zo dňa 20.11.2001 žalobkyňa P. V. a F. F. reagovali listom zo dňa 3.12.2001, v ktorom žalovanej oznámili, že okamžité zrušenie pracovného pomeru je neplatné z dôvodu, že vzhľadom na pracovné zaradenia žalobkyne a jej kolegyne F. F., vzhľadom na neexistenciu dohody o hmotnej zodpovednosti, nezodpovedajú za prípadný schodok a ani sa nemohli dopustiť trestného činu sprenevery, keďže im žiadne veci neboli zverené a ďalej oznámila, že žalobkyňa P. V. a jej kolegyne F. F. trvajú na ďalšom zamestnaní podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce. V uvedenom liste žiadala vrátenie sumy 54.000 Sk, neoprávnene odobratej platobnej karty z Tatra banky a vydanie originálu listiny - uznania dlhu zo dňa 2.11.2001, ktoré považuje za neplatné.

9. Skončenie pracovného pomeru okamžitým zrušením zo dňa 20.11.2001 nie je platné z dôvodu, že zo strany žalovanej ako zamestnávateľa nebol daný dôvod na zrušenie pracovného pomeru okamžitým zrušením podľa § 53 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z tých dôvodov, ktoré uviedla žalovaná v okamžitom zrušení pracovného pomeru zo dňa 20.11.2001 (hrubé porušenie pracovnej disciplíny spočívajúcej v sprenevere sumy 974.460 Sk) a ani z iných dôvodov.

10. Žalobkyňa vykonávala na základe pracovnej zmluvy funkciu administratívnej pracovníčky. Medzi žalobkyňou ako zamestnancom a žalovanou ako zamestnávateľom nebola uzavretá dohoda o hmotnej zodpovednosti. Žiadne hodnoty jej neboli zverené v zmysle § 176 Zákonníka práce na vyúčtovanie a preto nezodpovedá za schodok aj keby bol vznikol. Keďže žalobkyňi neboli zverené žiadne hodnoty, nie je ani možné, aby ich spreneverila. Do dnešného dňa jej nie je zrejmé o aký schodok ide, či schodok účtovný alebo schodok v pokladni, pričom existencia tohto údajného schodku nebola ničím zo strany žalovanej doteraz žalobkyňi ani jej spolupracovníčke F. F. preukázané.

11. Dňa 2.11.2001 keď bola žalobkyňa pod hrozbou fyzickej likvidácie prinútená podpísať uznanie dlhu, jej bolo zo strany žalovanej a jej manžela oznámené, že schodok sa týka obdobia od mája 2001, ale v okamžitom zrušení pracovného pomeru zo dňa 20.11.2001 je uvedené, že platby do pokladne neboli odvedené za obdobie júl až október 2001. Uvedené uznanie dlhu je neplatné v zmysle § 242 Zákonníka práce, lebo úkon zo strany žalobkyne a jej spolupracovníčky F. F. nebol urobený slobodne vážne a svojim účelom sa prieči zákonu.

12. Žalovaná odmietla vypovedať v konaní vedenom na Okresnom úrade vyšetrovania PZ SR Košice II, v ktorom je podozrivá zo spáchania horeuvedených trestných činov a preto sa žalobkyňa nedozvedela ani v tomto konaní nič ohľadne schodku, ktorý údajne vznikol.

13. V ďalšom konaní vedenom na Okresnom úrade vyšetrovania PZ SR Košice II ČVS: OUV-XXXX/XX-KX-XXXX, kde žalovaná podala trestné oznámenie pre podozrenie zo sprenevery na žalobkyňu P. V. a F. F.. Žalovaná nepreukázala vznik a existenciu schodku, iba sa opiera o uznanie dlhu zo dňa 2.11.2001.

14. V prevádzkarni žalobkyne sa nachádza registračná pokladnica v zmysle vyhlášky MF SR č. 55/1994 Z.z. o spôsobe vedenia evidencie tržieb elektronickou registračnou pokladnicou. Subjekt vedie evidenciu tržieb na základe dennej a mesačnej uzávierky vyhotovenej prostredníctvom denného a mesačného výkazu obrátov a preto v prípade, že by žalobkyňa riadne neodvádzala prijaté tržby od kupujúcich, bola by to žalovaná ako zamestnávateľ zistila pri odovzdávaní registračnej pokladnice každý deň a nie až o šesť mesiacov.

15. Žalobkyni nebol predložený žiaden inventúrny zápis, ani nemá vedomosť o tom, že by bola vykonaná inventúra a zistený nejaký schodok.

16. Okrem uvedeného žalovaná žiadnym spôsobom nezabezpečovala uzavretie priestorov, kde sa nachádzali tržby, ktoré boli ukladané do neuzamknutého dreveného šuflíka a do neuzamknutej plechovej škatule - pokladnice a prístup k nim mal ktokoľvek, kto sa pohyboval v prevádzke a preto žalobkyňa odmieta nezodpovednosť za prípadný schodok. Pri preberaní peňažných prostriedkov od žalobkyne a od ďalších zamestnancov žalovaná prípadne jej manžel alebo p. F., ktorý bol niekedy poverený preberaním peňazí písomne nepotvrdovali prevzatia odovzdatých peňazí. Niekedy po odchode žalobkyne z pracoviska zostali peňažné prostriedky v kancelárii v neuzamknutej plechovej krabici, ku ktorej malo množstvo ľudí neobmedzený prístup. Spôsob nakladania z finančnými prostriedkami vo firme žalovanej je podľa názoru žalobkyne v rozpore s právnymi predpismi a žalovaná ničím nezabezpečila, aby nemohlo dôjsť k vzniku schodku v pokladni konaním zamestnancov, prípadne konaním tretích osôb pohybujúcich sa po pracovisku, prípadne jej vlastným konaním, keďže nepotvrdovala zamestnancom v akej výške od nich preberala peňažné prostriedky. Žalovaná nepreukázala vznik a existenciu schodku a ani zodpovednosť žalobkyne za prípadný vzniknutý schodok.

17. Žalobkyňa uviedla, že okamžité zrušenie pracovného pomeru, ktoré jej bolo dané žalovanou, jej bolo doručené poštou a prevzala ho dňa 23.11.2001. Žalobkyňa uviedla, že uznanie dlhu podpísala, nakoľko bola v zlom rozporení a bola by podpísala čokoľvek, nakoľko sa bála o svoj život. Žalobkyňa uviedla, že jej manžel v tom čase pracoval v stavebnej firme, bol podnikateľom, pričom jej príjem bol vo výške 6.500 až 7.500 Sk netto. Finančné prostriedky v sume 54.000 Sk, ktoré priniesla žalovanej mala doma, pričom ich mala naštrené. Šetrila niekoľko rokov.

18. Z výpovede žalovanej súd zistil, že žalobkyňa bola u nej zamestnaná ako administratívna pracovníčka od 13.7.1998. Do náplne jej práce patrilo okrem iného inkasovať platby za predaj piva a tieto účtovne spracovať. V priebehu mesiacov júl až október 2001 žalobkyňa so svojou kolegyňou F. F. do pokladne neodviedla prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460 Sk a použila ich spolu s menovanou pre svoju potrebu podľa ich vyjadrenia v rovnakom podiele. Po zistení uvedenej skutočnosti dňa 2.11.2001 je žalobkyňa a kolegyňa F. F. za prítomnosti jej manžela P. Š. k uvedenému priznali, ospravedlnili sa a podpísali za prítomnosti právneho zástupcu JUDr. Augustína Tomáša advokáta uznanie záväzku, v ktorom sa zaviazali spreneverenú sumu vrátiť do 7.11.2001. Zároveň jej žalobkyňa po podpise uznania vrátila časť spreneverenej sumy vo výške 54.000 Sk. Napriek uznaniu záväzku do 7.11.2001 spreneverené finančné prostriedky menovanej nevrátili. Naopak dňa 5.11.2001 sa obrátili na svoju právnu zástupkyňu, ktorá jej doručila dňa 6.11.2001 list, v ktorom uvádzala, že naopak ona a jej manžel spáchali niekoľko trestných činov a dopustili sa aj iných porušení zákonov a žiadal vrátiť žalobkyni sumu 54.000 Sk, ktorú od nej spolu s manželom údajne pod nátlakom vynútila. Zároveň uvádzala, že z dôvodu vynútenia podpisu je uznanie záväzku podpísané žalobkyňou a F. F. dňa 2.11.2001 absolútne neplatné. Od nasledujúceho pracovného dňa po zistení sprenevery sa obe menované nedostavili do práce a následným ospravedlnením zdôvodneným práceneschopnosťou.

19. Pretože žalobkyňa a jej spolupracovníčka F. F. nedodrжали dohodu o vrátení spreneverenej sumy, podala žalovaná dňa 7.11.2001 na Okresný úrad vyšetrovania PZ Košice II oznámenie o skutočnostiach

nasvedčujúcich spáchaním trestného činu a zároveň z uvedeného dôvodu listom zo dňa 16.11.2001 okamžite zrušila so žalobkyňou pracovný pomer v zmysle § 53 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce. Okamžité zrušenie pracovného pomeru bolo žalovanej doručené dňa 22.11.2001. Listom zo dňa 3.12.2001 žalobkyňa oznámila, že okamžité zrušenie pracovného pomeru považuje za neplatné a trvá na tom, aby žalobkyňa naďalej zamestnávala.

20. Následne listom zo dňa 7.12.2001 (doručený dňa 19.12.2001) žalobkyňa v zastúpení právnou zástupkyňou zrušila pracovný pomer so žalovanou podľa § 54 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce z dôvodu, že jej do 17.12.2001 nezaplatila mzdu za mesiac október 2001.

21. Okamžité zrušenie pracovného pomeru zo dňa 17.12.2001 považuje za neplatné, nakoľko k zrušeniu pracovného pomeru došlo dňa 22.11.2001, kedy bolo žalobkyni doručené okamžité zrušenie pracovného pomeru z jej strany v zmysle § 53 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce. Účinky okamžitého zrušenia pracovného pomeru nastávajú okamihom doručenia, takže pracovný pomer žalobkyni skončil dňa 22.11.2001. Domnieva sa preto, že nie je možné ho zrušiť opätovne. Napokon dôvod, ktorý žalobkyňa uvádza v okamžitom zrušení pracovného pomeru neexistuje, nakoľko neboli naplnené hmotno-právne podmienky, ktoré zakladajú možnosť okamžitého zrušenia pracovného pomeru podľa § 54 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce.

22. V zmysle § 54 ods. 2 Zákonníka práce môže zamestnanec zrušiť pracovný pomer len v lehote jedného mesiaca odo dňa keď sa o dôvode na okamžité zrušenie pracovného pomeru dozvedel. Výplatný termín na vyplatenia mzdy za mesiac október 2001 je určený na 11.11.2001. Okamžite zrušiť pracovný pomer žalobkyňa mohla len v lehote do 11.12.2001. P uplynutí tejto lehoty sa jej právo prekludovalo. Uvedené oznámil ich právny zástupca právneho zástupcovi žalobkyne listom zo dňa 20.12.2001.

23. Listom zo dňa 28.12.2001 jej oznámila žalobkyňa, že v zmysle § 54 ods. 3 Zákonníka práce má nárok na náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov, ktorú žiada uhradiť v lehote do 7.1.2002. Domnieva sa, že toto je jediným dôvodom prečo žalobkyňa žiada určiť, že okamžité zrušenie pracovného pomeru dané jej zamestnávateľom je neplatné ak ku skončeniu pracovného pomeru došlo na základe neoddaného okamžitého zrušenie pracovného pomeru. Cieľom žalobkyni je podľa jej názoru získať ďalší finančný prospech. Nie je pravdou ako uvádza žalobkyňa v žalobe, že ona a jej kolegyňa trvajú na ďalšom zamestnávaní. Odo dňa 2.11.2001 neprejavili záujem pracovať. Potvrďuje to aj nimi dané okamžité zrušenie pracovného pomeru.

24. S poukazom na uvedené podala žalovaná dňa 18.2.2002 na Okresný súd Košice II žalobu o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalobkyňou listom zo dňa 17.12.2001 je neplatné.

25. Dňa 18.2.2002 žalovaná podala na Okresný súd Košice I žalobu o určenie, že okamžité zrušenie pracovného pomeru F. F. listom zo dňa 17.12.2001 je neplatné.

26. Okrem uvedených konaní je vedené konanie žalobkyne F. F. na Okresnom súde Košice I o neplatnosť skončenia pracovného pomeru proti nej ako žalovanej (sp. zn. 14C/229/2002).

27. Na základe oznámenia o podozrení zo spáchania trestného činu F. F. a P. V. je vedené proti menovaným trestné stíhanie na Okresnom úrade vyšetrovania Košice II pod ČVS: H. XXXX/XX-A.-XXXX pre trestný čin krádeže.

28. Žalovaná sa v ďalšom vyjadrila, že si nepamätá, že by žalobkyni zobrali platobnú kartu. V ďalšom potvrdila, že písomnú dohodu o hmotnej zodpovednosti uzavretú nemali, nakoľko si myslí, že na tento prípad sa dohoda nevzťahuje, nakoľko žalobkyňa im spreneverila peniaze.

29. Žalobkyňa u nich pracovala od roku 1998, preto keď peniaze od nej preberala, tak nič nepodpisovala, nakoľko to boli jej peniaze. Okrem iného žalovaná uviedla, že mala vedomosť o tom, že žalobkyni sa darilo lepšie, nakoľko v priebehu roku 2002 si kúpila videorekordér, televízor, domáce kino, zájazd pre seba ako i sestru, mobilný telefón, zaujímala sa o pozemok v Poľove. Tieto skutočnosti zistila následne v priebehu októbra 2001.

30. V konaní vypovedala svedkyňa F. F.. Z výpovede svedkyne súd zistil, že u žalovanej pracovala od 1.10.2001 do 2.11.2001 ako administratívna pracovníčka. Dňa 2.11.2001 nastúpila do práce o siedmej hodine ráno. Pri nástupe do práce jej bolo povedané p. Š., že bude schôdza, pričom na chodbe stretla aj žalobkyňu. Všetci išli do skladovej miestnosti, kde boli zhromaždení zamestnanci žalovanej, ktorí boli v tom čase v práci. Pán Š. povedal žalobkyňi, aby ho nasledovala do skladovej miestnosti, ktorá sa nachádzal oproti, pričom svedkyňa ostala so zamestnancami. Následne p. Š. vyšiel zo skladovej miestnosti, žalobkyňa tam ostala sama. Keď prišiel do skladovej miestnosti, kde stál aj s ostatnými zamestnancami, p. Š. pristúpil ku nej, začal jej hrubo nadávať, že kradla a potom ju začal biť po tvári pred všetkými zamestnancami. Túto skutočnosť ani jeden zo zamestnancov na polícii nepotvrdil. Potom jej vytrhol mobilný telefón z ruky a chcel zavolať jej matke, ktorú pozná z detstva, nakoľko spolu vyrastali, aby jej oznámil, že kradla. Keďže sa jej nevedel dovolať, povedal jej, aby ju zavolała, aby jej povedala, že kradla. Potom ho nasledovala do skladovej miestnosti kde bola aj žalobkyňa. V skladovej miestnosti videla žalobkyňu, ktorá bola celá červená, vystrašená a mala rozčuchané vlasy, čupela pri prepravkách. Keď boli v skladovej miestnosti so žalobkyňou sa nerozprávali. Potom p. Š. povedal ostatným zamestnancom, aby každý išiel po svojej práci a oni dve, aby ho nasledovali. Išli za ním po chodbe, na konci chodby si sadli na sudy s pivom. Následne išli s p. Š. do skladovej miestnosti, prišla p. Š. aj s krabicou, kde sa nachádzali rôzne papiere a doklady a začali žalobkyňu biť päťami do hlavy a brucha. Žalobkyňa sa nebránila, pričom povedala žalovanej, aby ju nechali tak, avšak ona vôbec nepočúvala. Prečo ju bili uviesť nevedela. Potom začala kričať a povedali, že ju nechajú tak. Žalobkyňa povedala, že jej im nie je ľúto, nech zhnije v base. Potom vybrala papiere z krabice a začala ju biť po hlave. Následne p. Š. zobral štetec, ktorý namočil do vody a začal ich kropiť, aby nezdochli. Keď boli v takom stave, neboli schopné vôbec žiadnej reakcie. Pýtali sa žalobkyne koľko má doma peňazí, pričom uviedla, že asi 50.000 prichystaných na kúpu nábytku. Chytil ju za ruku a odviedol von, že idú po peniaze. Čo bolo ďalej so žalobkyňou uviesť nevedela. Opätovne p. Š. začal na nich kričať. Žalovaná uviedla, že to povie ich rodinám, deťom, že kradli, aby išli do kostola na svedenie. Následne im povedala, aby si kľakli a ju odprosili, pričom v tom rozrušení tak aj urobili. Potom prišiel advokát, ktorý sa predstavil ako JUDr. Tomáš, že je právnym zástupcom manželov Š.. Vybral papier s jednou kópiou a napísal text s vlastnou rukou v tom zmysle, že spolu so žalobkyňou spôsobili schodok žalovanej vo výške 970.000 Sk, pričom túto sumu ešte upresní. Žalobkyňa ako aj svedkyňa doklad podpísali, nakoľko na nich bol vyvíjaný nátlak zo strany manželov Š. ako aj ich právneho zástupcu a dvoch pánov z kriminálnej polície. Strašili ich, že zhnijú v base. V prípade, že peniaze uhradia doklad bude roztrhaný ako keby neexistoval. Advokát JUDr. Tomáš originál dokladu si nechal, kópiu dal žalovanej. Žalobkyňa ako i svedkyňa doklad nedostali. Advokát JUDr. Tomáš im povedal, aby nekontaktovali nikoho, aby nežiadali pomoc u žiadneho advokáta, nakoľko im nikto nepomôže a potom sa vyhovoril na pomalú justíciu.

31. V konaní súd vypočul svedka P. Š., ktorý je so žalovanou v príbuzenskom pomere, je jej manželom. Pracoval so žalobkyňou, ktorá vykonávala podnikateľskú činnosť. Žalobkyňu poznal ako administratívnu pracovníčku. Svedok vo svojej výpovedi uviedol, že žalobkyňa sa chválila, že sa dá u nich privyrobiť takým spôsobom, že si vie zobrať peniaze z tržby. Túto skutočnosť si chceli overiť, preto asi dva, tri dni ju nechali, aby tak urobila, pričom na druhý deň ju oslovil a povedal jej, že kradla. Keď jej uviedol spôsob ako to robila, tak sa rozplakala a priznala sa. Robila to tak, že dodatočne dopisovala do dokladov tržby buď koncom mesiaca alebo rôzne. Presnejší spôsob si už nepamätá. Tie peniaze, ktoré v deň zobrala a zapísala, tie odovzdala avšak tie, ktoré zobrala, tie dopísala dodatočne. Keď žalobkyňa túto skutočnosť oznámil, najskôr povedal, že to nie je pravda, ale po vysvetlení sa priznala, povedala, že má doma nejaké veci, ktoré predá a sumu im uhradí. Podpísala aj uznanie záväzku. Priniesla im následne 54.000 Sk.

32. V priebehu konania súd nariadil znalecké dokazovanie ohľadne preukázania výšky schodku.

33. Okresný súd Košice I ustanovil znalca z odvetvia účtovníctva a daňovníctva z odboru ekonómia a manažement D.. F. O.Á..

34. Ustanovený znalec vypracoval znalecký posudok pod č. X/XXXX. Na otázky súdu uviedol, že ekonomická agenda - účtovná evidencia žalovanej v účtovnom období 2001 bola vedená v súlade s vtedajšími právnymi normami, čo konštatuje na základe overenia výberovým spôsobom. Nedostatkom žalovanej vedenej ekonomickej agendy je nedostatočná preukaznosť analytickej evidencie najmä chýbajúce náležitosti účtovných dokladov konkrétne podpisy osôb zodpovedajúcich za účtovné prípady účtovnej jednotky a osôb zodpovedných za ich zaúčtovanie ako aj absencia interných predpisov stanovujúcich kolobeh účtovných dokladov. Za predmetné obdobie je možné rozčleniť predaj na: a)

predaj priamo v sklade osobným odberom odberateľa s úhradou za tovar v hotovosti s evidenciou tržieb elektronickou registračnou pokladnicou, b) predaj na základe písomnej alebo telefonickej objednávky objednávateľa spojený s rozvozom do prevádzky odberateľa s úhradou v hotovosti pri prevzatí tovaru alebo pri opätovnom dovoze tovaru na nasledujúcu objednávku, c) predaj na faktúru spojenú s rozvozom do prevádzky odberateľa, ktorý úhradu za tovar vykonával bezprostredným prevodom na bankový účet dodávateľa.

35. Voľným predajom označuje účtovná jednotka predaj tovaru, kde odberateľom je neidentifikovaný odberateľ, jeho identifikáciu účtovníctvo nezaznamenáva, doklad vyhotovený pri tomto spôsobe - predajka - neobsahuje identifikačné údaje odberateľa, v rubrike odberateľ je uvedené - voľný predaj - v rubrike DIČ je uvedené - neplatca DPH - napriek tomu, že odberateľ bol pri vyskladnení tovaru známy (príloha č. 2). Súlad predajok a výdajok: a) pri predaji tovaru v sklade cez elektronickú registračnú pokladnicu sa výdajky a predajky nevyhotovovali, nie je možné overiť ich súlad, b) pri predaji tovaru v hotovosti pri rozvoze pre konkrétneho odberateľa výdajky súhlasia s predajkami pri tzv. voľnom predaji nie je možné overiť súlad výdajok s predajkami, pretože sa výdajky s tzv. voľného predaja neuchovali, resp. sú uchované ojedinele.

36. Z účtovnej evidencie je možné preukázať nesúlad evidencií odvádzaných tržieb účtovného nezahnutia tržieb s tzv. voľného predaja v hodnote 318.007 Sk do súpisky denných tržieb, no účtovnou evidenciou nie je možné preukázať neodvádzanie všetkých inkasovaných tržieb za predaný tovar, nakoľko chýbajú preukazné účtovné doklady o výške skutočne prijatých tržieb administratívnymi pracovníkmi od odberateľov a o výške skutočne odovzdaných tržieb administratívnymi pracovníkmi žalovanej.

37. Znalec iné relevantné skutočnosti nezistil.

38. Na Okresnom súde Košice II prebiehalo trestné konanie pod sp. zn. 3T/18/2007 vo veci obvinenej F. F., Z.. XX.X.XXXX a P. V., Z.. XX.X.XXXX vedené pod ČVS: H.-XXXX/XX-A.-XXXX, ktoré bolo dňa 29.1.2006 ukončené návrhom na podanie obžaloby. Uznesením Okresný súd Košice I zo dňa 19.1.2009 prerušil konanie do právoplatného skončenia veci vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 3T/18/2007. Súd dospel k záveru, že otázka, ktorá sa rieši v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod uvedenou spisovou značkou, môže mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní.

39. Z výpisu zo zoznamu podnikateľských subjektov žalovaná od 4.12.1992 vykonávala podnikateľskú činnosť vrátane veľkoobchodu s pivom a limonádami.

40. Z pripojenej písomnej pracovnej zmluvy súd zistil, že táto bola uzavretá medzi stranami dňa 13.7.1998. Žalobkyňa pracovala na pozícii administratívna pracovníčka so základnou mzdou 5.000 Sk. S uznania záväzku súd zistil, že dňa 2.11.2001 ho žalobkyňa s F. F.W.H. podpísali, čím potvrdili, že ako administratívne pracovníčky zamestnané u žalovanej spoločne a nerozdielne uznávajú svoj záväzok voči žalovanej vo výške 974.430 Sk, ktorý vznikol spreneverenou prebratých tržieb za predané pivo od jednotlivých zákazníkov. Uznaný dlh môže byť ešte upresnený po vykonaní presnej inventarizácie. Dlž sa zaväzujú vrátiť spoločne a nerozdielne do 7.11.2001. Žalobkyňa splatila sumu 54.000 Sk, o ktorú sumu sa jej celkový záväzok znížil.

41. Listom z 5.11.2001 F. F. L. oznámila žalovanej podanie trestného oznámenia ohľadne toho, že s manželom fyzicky a verbálne napadli dňa 2.11.2001 zamestnankyne P. V. a F. F.H. a vydieraním od žalobkyne vymohli zaplatenie sumy 54.000 Sk, ktorú mala doma pripravenú na kúpu nábytku. Tiež ju vyzvala na vrátenie sumy 54.000 Sk a vydanie uznania dlhu z 2.11.2001, ktorého podpisy vynútili s tým, že ide o absolútne neplatný právny úkon a oznámila začatie práceneschopnosti zamestnankyne P. V. a F. F.H. z dôvodu jej fyzického napadnutia.

42. Žalovaná adresovala žalobkyňu písomným podaním zo dňa 20.11.2001 okamžité zrušenie pracovného pomeru v zmysle § 53 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce, v zmysle ktorého okamžite ruší pracovný pomer so žalobkyňou pre zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny, ktorého sa mala dopustiť s tým, že spolu s F. F.W.H. v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne v prevádzke, kde pracovali neodviedli prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460 Sk a použili ich pre svoju potrebu. Po zistení uvedenej skutočnosti dňa 2.11.2001 sa k uvedenému konaniu priznali a podpísali uznanie záväzku, v ktorom sa zaviazali spreneverenú sumu vrátiť do 7.11.2001. Zároveň vrátili časť

spreneverenej sumy vo výške 54.000 Sk. Napriek uznaniu záväzku do dnešného dňa spreneverené finančné prostriedky nevrátila. Uvedené konanie považuje žalovaná za zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Pracovný pomer končí dňom doručenia listu. Súčasne ju žiada, aby sa do piatich dní od doručenia listu dostavila na pracovisko za účelom vysporiadania záležitostí súvisiacich so skončením pracovného pomeru.

43. Listom zo dňa 3.12.2001 právna zástupkyňa žalobkyne žalovanej oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce. Vzhľadom na pracovné zaradenie žalobkyne ako administratívnej zamestnankyne a vzhľadom k tomu, že ako zamestnávateľ neuzavreli dohodu o hmotnej zodpovednosti žalobkyňa nie je zodpovedná za schodok, ktorý ako tvrdí vznikol, zároveň zaslala poukaz o trvaní dočasnej pracovnej neschopnosti zo dňa 28.11.2001, pričom naďalej je práceneschopná. Vzhľadom na neplatnosť skončenia pracovného pomeru jej pracovný pomer naďalej trvá. Súd opätovne vyzval žalovanú, aby žalobkyňu vrátili sumu 54.000 Sk, platobnú kartu z Tatra banky a.s., ktorú žalobkyňu dňa 2.11.2001 násilne odobrali a zároveň požiadala o vydanie originálu listiny, ktorou dňa 2.11.2001 prinútili žalobkyňu podpísať.

44. Z rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 3T/18/2007 zo dňa 18.2.2016, ktorým bolo zistené, že oslobodil obžalovanú F. F.Á.W.H., Z.. XX.X.XXXX a obžalovanú P. V., Z.. XX.X.XXXX spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 29.1.2007 sp. zn. 2Pv 106/2002 pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin sprenevery spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 248 ods. 1, ods. 4, písm. c) trestného zákona účinného do 31.12.2005, ktorý mali spáchať na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného dňa mesiaca apríl 2001 až do 2.11.2001 vo veľkosklade piva v A.D. Z. R. K. Č.. X si ako zamestnankyne postupne prisvojili finančnú hotovosť z voľného predaja piva tak, že neodmietli prijaté platby od kupujúcich do pokladne a použili ich pre vlastnú potrebu, čím majiteľ firmy veľkosklad piva P. Š. spôsobili škodu vo výške 974.430 Sk, pretože skutok nie je trestným činom. Poškodená P. Š. s uplatnením nároku náhradu škody bola odkázaná na občianske súdne konanie. V trestnom konaní bol vypracovaný znalecký posudok a vykonaný výsluch znalkyne z odboru ekonómia a management D.. T. B. X., ktorá vypracovala druhý znalecký posudok. So znaleckého posudku vyplynuli nasledovné skutočnosti : účtovníctvo účtovnej jednotky P. Š., A. XX Veľkosklad piva bolo vedené v sústave jednoduchého účtovníctva metodicky v súlade so zákonom o účtovníctve preukázaným spôsobom a zrozumiteľne. Vyskytli sa na ňom nedostatky formálneho charakteru napr. príjmové pokladničné doklady neobsahovali všetky náležitosti účtovného dokladu, ktoré požaduje zákon o účtovníctve. Tržby v hotovosti boli na príjmovom pokladničnom doklade bez vyznačenia poradového čísla dokladu bez podpisov zodpovedných osôb v zmysle zákona o účtovníctve. Jeden príjmový pokladničný doklad bol vyhotovený pre niekoľko desiatok predajov, resp. vystavených odberateľských faktúr uhradených v hotovosti, ale na žiadnom z dokladov, ktoré boli predmetom znaleckého skúmania neboli uvedené mená a podpisy osôb, ktoré prijali inkasovanú sumu. Na skúmaných predajkách neboli záznamy o tom kto ich vyhotovil, kto realizoval samotný predaj. Na skúmaných príjmových pokladničných dokladoch sa nenachádzali podpisové záznamy zodpovednej osoby, ktorá prijala tržbu, ani meno osoby, ktorá tržbu do pokladnice odovzdala. Účtovná jednotka v roku 2001 nemala vypracovanú internú smernicu, ktorá by určovala osoby preberajúce finančné prostriedky od zákazníkov a osoby prijímajúce finančné prostriedky do pokladnice. Voľný predaj tovaru zákon o účtovníctve nepozná, ale v podnikateľskej praxi sa bežne vyskytuje, ide o priamy predaj tovaru spotrebiteľovi v sídle organizácie zvyčajne za hotovosť. Pri tomto spôsobe predaja chýba obchod ako medzičlánok, spotrebiteľ je anonymný. Táto forma je pre neho výhodná z časového aj finančného hľadiska. V posudzovanej účtovnej jednotke sa voľný predaj uskutočňoval cez predajky, na ktorých bolo vyznačené, že ide o voľný predaj. Osobitnú evidenciu voľného predaja v roku 2001 účtovná jednotka nevedla. Predajka vyhotovená v určitom dni bola zahrnutá do tržieb podľa toho kedy bola suma uvedená na predajke inkasovaná. Väčšina predajok bola uhradená v hotovosti. Našli sa predajky, ktoré boli zahrnuté do tržieb v neskoršom období. Predajky vyhotovené v danom mesiaci boli zahrnuté do evidencie dane z pridanej hodnoty a to dane na výstupe. Účtovná jednotka ako mesačný platiteľ dane z pridanej hodnoty zahrnula do evidencie DPH všetky predajky vyhotovené od prvého do posledného dňa mesiaca.

45. Znalkyňa z preskúmania dokumentácie tzv. voľného predaja za obdobie od apríla do konca októbra 2001 zistila, že daným spôsobom bol odpredaný tovar vo finančnom vyjadrení 13.202.422 Sk, prijaté tržby v účtovníctve sú zaúčtované iba v hodnote 12.768.350 Sk. V prijatých tržbách sa nenachádzali predajky v hodnote 434.072 Sk. Napríklad za mesiac 04/2001 nebola v tržbách započítaná predajka v

sume 4.700 Sk, za mesiac 05/2001 predajka v sume 4.718 Sk, za mesiac 06/2001 - 22 kusov predajok v sume 100.231 Sk, za mesiac 10/2001 - 59 kusov predajok v celkovej hodnote 338.680 Sk.

46. Znalčka zistila, že rozdiel medzi tržbami z voľného predaja uvedenými v evidencii DPH a v evidencii príjmových pokladničných dokladov a v peňažnom denníku za vyššie uvedené obdobie je vo výške 434.072 Sk.

47. Pretože v skúmanej dokumentácii neboli záznamy o osobách, ktoré preberali a odovzdávali finančné prostriedky z denných tržieb, znalčka nemohla určiť, či a v akom konkrétnom rozsahu si obžalované jednotlivci neoprávnene prisvojovali finančné prostriedky z voľného predaja.

48. Okresný súd Košice II v predmetnej trestnej veci uviedol, že odvolací súd vo svojich uzneseniach, ktorými zrušil prvostupňové rozsudky, opakovane vyslovil právny názor, že bez akýchkoľvek pochybností nie je preukázaná výška škody, ani podiel jednotlivých obžalovaných na spôsobenej škode a že je potrebné za tejto situácie postupovať podľa zásady „in dubio pro reo“. Odvolací súd ani naposledy nenariadil prvostupňovému súdu vykonať konkrétne úkony a dôkazy. Pri trestnom čine sprenevery je škoda nevyhnutným znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu a jej výška kvalifikačným kritériom. S poukazom na konštantný právny názor odvolacieho súdu a na zásadu v pochybnostiach v prospech, súd dospel k záveru, že žalovaný trestný čin sprenevery nie je trestným činom pre absenciu jedného zo znakov objektívnej stránky, podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku a oslobodil obžalované spod skutku obžaloby.

49. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 23.11.2016 sp. zn. 4To 64/2016 zamietol odvolanie obžalovanej P. V.. Obžalovaná P. V. podala odvolanie proti výroku, ktorým súd poškodenú s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko-súdne konania ako aj proti výroku, ktorým súd rozhodol, že právnym dôvodom oslobodenia obidvoch obžalovaných spod obžaloby je dôvod daný v § 285, písm. b) Trestného poriadku, že skutok nie je trestným činom. Krajský súd v Košiciach uviedol, že pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby je nevyhnutné, aby sa skutkový dej uvedený v obžalobe síce stal, avšak nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu, ale nie je trestným činom v dôsledku okolností vylučujúcich protiprávnosť činu. V posudzovanej veci Krajský súd opakovane vyslovil právny názor, že pri trestnom čine sprenevery je škoda nevyhnutným znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu a jej výške kvalifikačným kritériom. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že skutok sa nepochybne stal, avšak vzhľadom ku skutočnosti, že nebolo možné ani po viacnásobnom zrušení rozhodnutia Okresného súdu vyčísliť výšku spôsobenej škody, tento skutok nenapĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu, čo zodpovedá oslobodeniu obžalovaných spod obžaloby práve v zmysle citovaného zákonného ustanovenia.

50. Z uznania záväzku súd zistil, že dňa 2.11.2001 žalobkyňa s F. F. ju podpísali, čím potvrdili, že ako administratívne pracovníčky zamestnané u žalovanej spoločne a nerozdielne uznávajú svoj záväzok voči žalovanej vo výške 974.430 Sk, ktorý vznikol spreneverou prebratých tržieb za predané pivo od jednotlivých zákazníkov. Uznaný dlh môže byť ešte upresnený po vykonaní presnej inventarizácie. Dlž sa zaväzujú vrátiť spoločne a nerozdielne do 7.11.2001. Žalovaná na uznaní potvrdila, že žalobkyňa pri podpise tohto uznania splatila sumu 54.000 Sk, o ktorú sa celkový záväzok znížil.

51. Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 65/1965 v znení neskorších zmien a doplnkov - Zákonníka práce účinného a platného do 31.3.2002, odo dňa, keď vznikol pracovný pomer

a) zamestnávateľ je povinný prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu, vytvárať podmienky pre úspešné plnenie jeho pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi alebo kolektívnou alebo pracovnou zmluvou;

b) zamestnanec je povinný podľa pokynov zamestnávateľa vykonávať osobne práce podľa pracovnej zmluvy v určenom pracovnom čase a dodržiavať pracovnú disciplínu.

52. Podľa § 35 ods. 2 cit. zák. pri nástupe do práce musí byť zamestnanec riadne oboznámený s pracovným poriadkom platným u zamestnávateľa (§ 82) a s právnymi a ostatnými predpismi na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, ktoré musí pri svojej práci dodržiavať. Zamestnanec musí byť riadne oboznámený aj s kolektívnou zmluvou a vnútornými predpismi.

53. Podľa § 73 ods. 1 cit. zák. zamestnanci sú povinní najmä

- a) pracovať svedomite a riadne podľa svojich síl, znalostí a schopností, plniť pokyny nadriadených vydané v súlade s právnymi predpismi a dodržiavať zásady spolupráce s ostatnými zamestnancami,
- b) plne využívať pracovný čas a výrobné prostriedky na vykonávanie zverených prác, kvalitne, hospodárne a včas plniť pracovné úlohy,
- c) dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na prácu nimi vykonávanú; dodržiavať ostatné predpisy vzťahujúce sa na prácu nimi vykonávanú, pokiaľ sa s nimi riadne oboznámili,
- d) riadne hospodáriť s prostriedkami zverenými im zamestnávateľom a strážiť a ochraňovať majetok zamestnávateľa pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa.

54. Podľa § 74 cit. zák. vedúci zamestnanci sú ďalej povinní najmä

- a) riadiť a kontrolovať prácu a pravidelne hodnotiť pomer zamestnancov k práci a k pracovnému kolektívu a ich pracovné výsledky,
- b) v záujme zvyšovania produktivity práce čo najlepšie organizovať prácu a dbať na to, aby výroba zodpovedala podľa hospodárskych a technických možností požiadavkám technicko-ekonomického rozvoja,
- c) vytvárať priaznivé pracovné podmienky a zaisťovať bezpečnosť a ochranu zdravia pri práci,
- d) zabezpečovať odmeňovanie zamestnancov podľa mzdových predpisov a kolektívnych zmlúv, prípadne vnútorných mzdových predpisov alebo pracovných zmlúv a diferencovať mzdu zamestnancov podľa ich výkonnosti a zásluh o konečné výsledky práce,
- e) vytvárať priaznivé podmienky pre zvyšovanie odbornej úrovne zamestnancov a pre uspokojovanie ich kultúrnych a sociálnych potrieb,
- f) zabezpečovať dodržiavanie právnych a iných predpisov, najmä viesť zamestnancov k pracovnej disciplíne, oceňovať ich iniciatívu a pracovné úsilie, zabezpečovať, aby nedochádzalo k porušovaniu pracovnej disciplíny a k neplneniu povinností,
- g) zabezpečovať prijatie včasných a účinných opatrení na ochranu majetku zamestnávateľa.

55. Podľa § 139 ods. 1 cit. zák. zamestnávateľa vytvárajú na zvyšovanie kultúry práce a pracovného prostredia pracovné podmienky, ktoré umožňujú, aby výkon práce bol kvalitný, hospodárny a bezpečný, aby práca prinášala zamestnancom uspokojenie a aby pôsobila priaznivo na ich všestranný rozvoj.

56. Podľa § 53 ods. 1 cit. zák. zamestnávateľ môže okamžite zrušiť pracovný pomer len výnimočne, a to iba vtedy,

- a) ak bol zamestnanec právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody na čas dlhší ako jeden rok alebo ak bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin spáchaný pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním na nepodmienečný trest odňatia slobody najmenej na šesť mesiacov,
- b) ak zamestnanec porušil pracovnú disciplínu zvlášť hrubým spôsobom,

57. Podľa § 53 ods. 2 cit. zák. zamestnávateľ môže okamžite zrušiť pracovný pomer iba v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité zrušenie dozvedel, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol. O začiatku a plynutí mesačnej lehoty obdobne platia ustanovenia § 46 ods. 3 a 4.

58. Podľa § 46 ods. 3 cit. zák. pre porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite zrušiť pracovný pomer, môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď iba v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa o dôvode výpovede dozvedel, a pre porušenie pracovnej disciplíny v cudzine do dvoch mesiacov po jeho návrate z cudziny, najneskôr však vždy do jedného roka odo dňa, keď dôvod výpovede vznikol.

59. Podľa § 46 ods. 4 cit. zák. ak sa v priebehu lehoty dvoch mesiacov uvedenej v predchádzajúcom odseku konanie zamestnanca, v ktorom možno vidieť porušenie pracovnej disciplíny, stane predmetom vyšetrovania iného orgánu, možno dať výpoveď ešte do dvoch mesiacov odo dňa, keď sa zamestnávateľ dozvedel o výsledku tohto vyšetrovania. Ak je na výpoveď potrebný súhlas príslušného orgánu štátnej správy, nepočíta sa do tejto lehoty doba odo dňa podania žiadosti o udelenie súhlasu do dňa, keď rozhodnutie orgánu štátnej správy nadobudlo právoplatnosť.

60. Podľa § 55 cit. zák. okamžité zrušenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ i zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné; uvedený dôvod nesmú dodatočne meniť.

61. Podľa § 61 ods. 1 cit. zák. ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne zrušil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, jeho pracovný pomer trvá i naďalej a zamestnávateľ je povinný poskytnúť mu náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi vo výške priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do doby, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo keď dôjde k platnému skončeniu pracovného pomeru.

62. Podľa § 61 ods. 3 cit. zák. ak zamestnávateľ rozviazal pracovný pomer neplatne, avšak zamestnanec netrvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával, platí, pokiaľ sa so zamestnávateľom nedohodne písomne inak, že sa jeho pracovný pomer skončil dohodou,

63. Podľa § 64 cit. zák. neplatnosť rozviazania pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým zrušením, zrušením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže tak zamestnávateľ, ako aj zamestnanec uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa pracovný pomer mal skončiť týmto rozviazaním.

64. Podľa § 172 ods. 1 až 3 cit. zák. zamestnanec zodpovedá zamestnávateľovi za škodu, ktorú mu spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Ak bola škoda spôsobená aj porušením povinností zo strany zamestnávateľa, zodpovednosť zamestnanca sa pomerne obmedzí. Zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovo zavinenie s výnimkou prípadov uvedených v § 176 a 178.

65. Podľa § 176 ods. 1 prvá veta a ods. 2 cit. zák. ak prevzal na základe dohody o hmotnej zodpovednosti zamestnanec zodpovednosť za zverenú hotovosť, ceniny, tovar, zásoby materiálu alebo iné hodnoty, ktoré je povinný vyúčtovať, zodpovedá za vzniknutý schodok. Dohoda o hmotnej zodpovednosti sa musí uzavrieť písomne, inak je neplatná.

66. Podľa § 178 ods. 1 cit. zák. zamestnanec zodpovedá za stratu nástrojov, ochranných pracovných prostriedkov a iných podobných predmetov, ktoré mu zamestnávateľ zveril na písomné potvrdenie.

67. Podľa § 185 ods. 1 cit. zák. zamestnávateľ je povinný požadovať od zamestnanca náhradu škody, za ktorú mu zamestnanec zodpovedá.

68. Podľa § 185 ods. 3 cit. zák. zamestnávateľ prerokuje výšku požadovanej náhrady škody so zamestnancom a oznámi mu ju spravidla najneskôr do jedného mesiaca odo dňa, keď sa zistilo, že škoda vznikla a že za ňu zamestnanec zodpovedá.

69. Podľa § 185 ods. 4 cit. zák. ak zamestnanec uzná záväzok nahradiť škodu v určenej výške a ak s ním zamestnávateľ dohodne spôsob úhrady, je zamestnávateľ povinný uzavrieť dohodu písomne, inak je dohoda neplatná. Osobitná písomná dohoda nie je však potrebná, ak škoda bola už uhradená.

70. Podľa § 240 ods. 1 až 3 cit. zák. právny úkon (pracovná zmluva, výpoveď, dohoda o náhrade škody a pod.) je prejav vôle smerujúci k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takým prejavom spájajú. Prejav vôle môže sa urobiť konaním alebo opomenutím; môže sa stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavovať. Pre písomné právne úkony tých, ktorí nemôžu písať alebo čítať, treba úradnú zápisnicu alebo zápisnicu opatrenú potvrdením dvoch súčasne prítomných funkcionárov príslušného odborového orgánu o tom, že právny úkon zodpovedá prejavenej vôli. Prejav vôle treba vykladať tak, ako to so zreteľom na okolnosti, za ktorých sa urobil, zodpovedá pravidlám slušnosti a občianskeho spolužitia.

71. Podľa § 242 ods. 1 písm. b) cit. zák. neplatný je právny úkon, ktorý sa neurobil slobodne, vážne, určite alebo zrozumiteľne.

72. Podľa § § 558 prvá veta OZ ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval.

73. Predmetom konania bola neplatnosť skončenia pracovného pomeru okamžitým skončeným pracovného pomeru podľa § 53 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce z 20.11.2001 daného žalovanou žalobkyňi, ktorá žiadala určiť jeho neplatnosť.

74. Okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranný právny úkon účastníka pracovného pomeru adresovaný druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý smeruje k skončeniu pracovného pomeru. Zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti. Okamžité skončenie pracovného pomeru musí byť písomné a doručené, zamestnávateľ v ňom môže uplatniť iba dôvod uvedený v zákone, ktorý v ňom musí skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom. Platnosť právnych úkonov (vrátane pracovnoprávných úkonov vedúcich ku skončeniu pracovného pomeru) je potrebné posudzovať so zreteľom na okolnosti, za ktorých bol právny úkon urobený. Dôvod okamžitého skončenie pracovného pomeru musí byť písomne uvedený tak, aby bolo zrejmé, aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu k tomu, že rozväzuje pracovný pomer, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo chcel účastník prejavíť, t.j. ktorý zákonný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru výpovede z pracovného pomeru uplatňuje, a tiež aby bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením a zrozumiteľných skutočností, v ktorých účastník vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti, z ktorého dôvodu sa pracovný pomer má skončiť. Zmyslom toho je, aby bol druhý účastník pracovného pomeru náležite chránený, hlavne aby sa mohol brániť, že uplatnený dôvod nie je daný.

75. Žalovaná listom zo dňa 20.11.2001 dala okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 53 ods. 1, písm. b) Zákonníka práce z dôvodu hrubého porušenia pracovnej disciplíny, ktorého sa žalobkyňa dopustila tým, že s F. F.W.H. v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne v prevádzke kde pracovali neodviedli prijaté platby od kupujúcich spolu vo výške 974.460 Sk a použili ich pre svoju potrebu a napriek uznaniu záväzku z 2.11.2001 spreneverenú sumu nevrátili. V konaní bolo preukázané, že strany sporu uzavreli pracovnú zmluvu dňa 13.7.1998, podľa ktorej mala žalobkyňa vykonávať práce administratívnej pracovníčky, pričom žalobkyňa mala prijímať objednávky od odberateľov piva, zapisovať do ich do zošita, vyhotovovať výdajky, dodacie listy, spracúvať faktúry, predajky, preberať peniaze za rozvoz piva od vodičov. Rovnakú náplň mala aj F. F.. Finančnú hotovosť preberali aj iné osoby okrem nich.

76. Povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k zásadným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru patrí plnenie povinností stanovených právnymi predpismi, pracovným poriadkom, pracovnou zmluvou alebo pokynom nadriadeného vedúceho zamestnanca. Podľa § 73 ods. 1 písm. d) ZP úč. do 31.3.2002 je zamestnanec povinný riadne hospodáriť s prostriedkami zverenými mu zamestnávateľom a strážiť a ochraňovať majetok zamestnávateľa pred poškodením, stratou, zničením a zneužitím a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa. Ak má byť porušenie pracovnej disciplíny právne postihnuteľné ako dôvod na skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí byť toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca zavinené (aspoň z nebanlivosti) a musí dosahovať určitý stupeň intenzity. Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením pracovnej disciplíny, závažným porušením pracovnej disciplíny a porušením pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. Porušenie pracovnej disciplíny najvyššej intenzity zvlášť hrubým spôsobom bolo v predmetnom čase dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru alebo pre výpoveď z pracovného pomeru /§ 53 ods. 1 písm. b) a § 46 ods. 1 písm. f) ZP/. Tieto pojmy, napriek tomu, že od ich vymedzenia závisí možnosť a rozsah postihu zamestnanca, Zákonník práce nedefinuje a ani neustanovuje, z akých hľadísk treba pri ich posudzovaní vychádzať. Jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny.

77. Pri hodnotení stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom, súd nie je viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojom pracovnom poriadku alebo inom internom predpise zamestnávateľa alebo v pokyne vedúceho zamestnanca hodnotí určité konanie zamestnanca, ktoré predstavuje porušenie pracovnej disciplíny. Pretože vymedzenie hypotézy právnej normy v uvedených ustanoveniach Zákonníka práce nie je určené priamo právnym predpisom, ponecháva súdu možnosť, aby podľa

svojej úvahy v konkrétnom prípade vymedzil hypotézu tejto právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností a dospel k záveru, či konanie žalobkyne uvedené v okamžitom zrušení pracovného pomeru možno hodnotiť ako zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Nie je preto rozhodujúce, či zamestnávateľ v pokyne vedúceho zamestnanca určil, či a aké konkrétne konania majú, či nemajú byť ohodnotené tým-ktorým stupňom intenzity porušenia pracovnej disciplíny. Bolo by preto v rozpore s uvedenými východiskami pre posudzovanie intenzity porušenia pracovnej disciplíny, keby uvedeným spôsobom bolo vopred súdu určené, že ktorom prípade k porušeniu pracovnej disciplíny v určitej intenzite došlo, bez toho, aby súd sám mal možnosť vymedziť hypotézu právnej normy.

78. Okamžité zrušenie pracovného pomeru podľa § 53 ZP je v porovnaní s rozviazaním pracovného pomeru výpoveďou podľa § 46 ZP výnimočným opatrením, ako vyplýva aj z dikcie § 53 ods. 1 ZP "Zamestnávateľ môže okamžite zrušiť pracovný pomer výnimočne ..."). K okamžitému zrušeniu pracovného pomeru preto môže zamestnávateľ pristúpiť len vtedy, ak okolnosti prípadu odôvodňujú záver, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca zamestnával až do uplynutia výpovednej doby. Dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 53 ods. 1 písm. b) ZP je porušenie pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom. Zamestnávateľ musí takéto porušenie pracovnej disciplíny zamestnancom preukázať. Pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny zamestnancom súd prihliada k osobe zamestnanca, k funkcii, ktorú vykonáva, k doterajšiemu postoju k plneniu pracovných povinností, k situácii, v ktorej k porušeniu pracovnej disciplíny došlo, k miere zavinenia zamestnanca, k spôsobu a intenzite porušenia konkrétnych povinností, k dôsledkom porušenia pracovnej disciplíny na zamestnávateľa, či zamestnanec svojim konaním spôsobil zamestnávateľovi škodu, v akej výške a pod. Skutočnosti, ktoré sú podstatou dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru, nenastávajú obvykle v dôsledku jednorazového, ale opakovaného konania zamestnanca niekedy v kratšej, inokedy v dlhšej dobe.

79. V danom prípade je dôkazné bremeno na zamestnávateľovi, aby preukázal závažné porušenie pracovnej disciplíny vo vzťahu k zamestnancovi. V prejednávanej veci žalovaná tvrdí, že na strane žalobkyne došlo k porušeniu pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, pričom spolu s F. F. v priebehu mesiacov júl až október 2001 do pokladne prevádzky kde pracovali neodviedli prijaté platby od kupujúcich vo výške 974.460 Sk a použili ich pre svoju potrebu, čiže spreneverili uvedené sumy. Spreneveru veľkej sumy peňazí možno považovať za porušenie pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, avšak táto musí byť zamestnávateľom preukázaná. Nie je úlohou zamestnanca vyvíňovať sa voči tvrdeniam uvedeným v okamžitom skončení pracovného pomeru. Aj skutočnosť, že strany sporu nemali uzavretú dohodu o hmotnej zodpovednosti znamená, že zamestnávateľ je povinný preukázať zamestnancovi zavinenie schodku (§ 172 ods. 3 Zákonník práce) - sprenevery v uvedenej výške, v uvedenom období spôsobenej žalobkyňou. Vyčíslenie účtovného schodku by zásadne malo mať písomnú, resp. inú nespochybniteľnú formu, ktorá nepodlieha rôznym subjektívnym a objektívnym vplyvom. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa spolu s F. F. dňa 2.11.2001 podpísali uznanie dlhu vo výške 974.430 Sk spoločne a nerozdielne. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvráťiteľnú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Uznaním dlhu sa však dlžník nezbavuje možnosti uplatňovať v súdnom konaní námietky, týkajúce sa dôvody alebo výšky (rozsahu), nároku veriteľa, čo v danom prípade aj žalobkyňa využila keď uviedla, že doposiaľ nie je zrejmé o aký schodok ide a že jeho existencia nebola ničím preukázaná. Tiež sa bránila tým, že ide o absolútne neplatný právny úkon, keďže nebol vykonaný slobodne. V danom prípade v konaní ani vyšetrovaním orgánom činných v trestnom konaní nebolo preukázané, že skutočne išlo o právny úkon vynútený na žalobkyňu fyzicky, či psychicky. Bolo teda potrebné skúmať, že predmetný záväzok schodok vo výške 974.430 Sk, ktorý mal byť spôsobený žalobkyňou a F. F. skutočne vznikol.

80. Podľa ust. § 193 CSP, súd (v civilnom konaní) je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu a o tom kto ich spáchal. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že práve žalobkyňa spôsobila vzniknutý schodok, keď podľa znaleckého posudku č. 4/2005 vyhotovený D. L. Q. znalkyňou z odboru ekonómia a management v trestnej veci obvinený k F. F. a P. V. pre trestný čin sprenevery, vedenie ekonomickej agendy od apríla 2001 do 2.11.2001 firmy P. Š. síce spĺňa požiadavky zákona o účtovníctve a postupov účtovania pre vedenie jednoduchého účtovníctva, avšak nedostatkom sú chýbajúce náležitosti účtovných dokladov, konkrétne podpisy osôb zodpovedných za účtovné prípady v účtovnej jednotke a osôb zodpovedných za ich zaúčtovanie. Vzhľadom na účasť viacerých zamestnancov a zmluvných partnerov na vykonávanie hospodárskych a účtovných operácií chýba vo

firme systém vnútornej kontroly a určenie zodpovednosti a kompetencií jednotlivých zúčastnených osôb. V tejto súvislosti súd poukazuje na ust. § 74 Zákonníka práce, podľa ktorého vedúci zamestnanci sú povinní riadiť a kontrolovať prácu, zabezpečovať dodržiavanie právnych a iných predpisov, najmä viesť zamestnancov k pracovnej disciplíne, zabezpečovať, aby nedochádzalo k porušovaniu pracovnej disciplíny a k neplneniu povinností a zabezpečovať prijatie včasných a určených opatrení na ochranu majetku zamestnávateľa. Ako voľný predaj je v uvedenej firme označený spôsob predaja tovaru patriaci do skupiny b, pri ktorom sa v dokladoch výdajka a predajka neuvádzajú identifikačné údaje odberateľa, iba označenie voľný predaj. Pri predaji tovaru cez registračnú pokladnicu sa výdajky a predajky nevyhotovovali, nie je možné overiť ich súlad, pri predaji pre konkrétneho odberateľa, súhlasia údaje uvedené na predajkách a k nim prislúchajúcich výdajkách pri voľnom predaji, nie je možné overiť súlad dokladov z dôvodu, že výdajky z voľného predaja nie sú uchované, faktúry a dodacie listy obsahujú zhodné údaje. Možnosti preukázania neodvádzania všetkých inkasovaných tržieb za predaný tovar u oboch obvinených uviedla, že z účtovnej evidencie je možné preukázať nesúlad v danom prípade vo forme rozdielu v tržbách evidovaných na výdajkách ako i na výdajkách vo výške 25.050 Sk a v tržbách evidovaných na prislúchajúcej predajke zo dňa 27.10.2001 vo výške 31 Sk, rozdiel v tržbách vo výške 25.019 Sk. Z dokumentácie však nie je zrejmé kto vyhotovil takto upravenú predajku, kedy a v akej výške boli v skutočnosti prijaté tržby. Z pomocnej evidencie je možné dedukovať, že v denných tržbách odovzdávaných administratívnymi pracovníčkami majiteľky, neboli zahrnuté tržby v hodnote 318.007 Sk z tzv. voľného predaja tovaru. Chýbajú preukazné účtovné doklady o výške skutočne prijatých tržieb administratívnymi pracovníčkami od odberateľov a vo výške skutočne odovzdaných tržieb administratívnymi pracovníčkami majiteľke firmy. Obvineným osobám nie je možné účtovnou evidenciou preukázať neodvádzanie všetkých inkasovaných tržieb za predaj tovaru. Taktiež znalkyňa z odboru ekonómia management D. T. B. X., ktorá vypracovala v trestnom konaní druhý znalecký posudok zistila rozdiel medzi tržbami z voľného predaja uvedené v evidencii DPH a v evidencii príjmových pokladničných dokladov a v peňažnom denníku za účtovné obdobie vo výške 434.072 Sk (nie 974.430 Sk ako tvrdila žalovaná), ale v skúmanej dokumentácii neboli záznamy o osobách, ktoré preberali alebo dostávali finančné prostriedky z denných tržieb, preto nemohla určiť v akom konkrétnom rozsahu si obžalovaná t.j. žalobkyňa jednotlivito neoprávnene prisvojovala finančné prostriedky z voľného predaja. Vzhľadom na uvedené, keďže bez akýchkoľvek pochybností nebola preukázaná výška škody ani podiel jednotlivých obžalovaných, t.j. žalobkyne P. V. a F. F. na spôsobenej škode, súd v trestnom konaní postupoval podľa zásady „in dubio pro reo“ a dospel k záveru, že žalovaný trestný čin sprenevery nie je trestným činom pre absenciu jedného zo znakov objektívnej stránky, preto oslobodil obžalované spod skutku obžaloby. Rozsudok v uvedenej trestnej veci je právoplatný.

81. Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že v konaní nebol preukázaný dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou, uvedený v okamžitom skončení pracovného pomeru zo dňa 20.11.2001 daný žalobkyňu, ktorého neplatnosti sa v konaní domáhala.

82. Okamžité skončenie pracovného pomeru a jeho dôvod uplatňovaný zamestnávateľom musí byť uvedený tak, aby bolo zrejmé, aký je skutočný dôvod skončenia pracovného pomeru, lebo nedostatočná konkretizácia tohto dôvodu môže ovplyvniť aj neplatnosť skončenia pracovného pomeru pre jej neurčitost'. Súdna prax sa ustálila na právnom závere, že ak zo znenia písomnej výpovede (čo platí aj pre prípad okamžitého skončenia pracovného pomeru) pre neurčitost', či nezrozumiteľnosť prejavov nemožno vyvodit', v čom spočíva skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu, výpoveď z pracovného pomeru daná zamestnancovi je neplatným právnym úkonom len vtedy, ak ani výkladom prejavu vôle nemožno zistiť z akého dôvodu bola zamestnancovi daná výpoveď, pričom pomocou výkladu prejavu vôle nemožno nahradzovať alebo dopĺňať vôľu, ktorú ten, kto výpoveď dáva, v rozhodujúcom čase nemal alebo ktorú síce mal, ale ju neprejavil. Dodatočná konkretizácia výpovedného dôvodu (ide aj o prípad okamžitého skončenia pracovného pomeru) a určitost' uvedeného skutku, ktorý má napĺňať dôvody na skončenie pracovného pomeru okamžitým skončením, musia byť vymedzené aj z hľadiska temporálneho, t.j. časové údaje skutkového vymedzenia musia byť uvedené tak, aby bolo zrejmé, kedy bola zamestnancom porušená pracovná disciplína, ako konkrétne došlo k jej porušeniu a či uvedené konkrétne porušenie pracovnej disciplíny napĺňa znaky porušenia pracovnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, závažného porušenia pracovnej disciplíny, resp. menej závažného porušenia pracovnej disciplíny.

83. V danom prípade vymedzenie dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru z 20.11.2001 trpí po formálnej stránke nedostatkami a je neurčité, nakoľko v ňom absentuje bližšie určenie, ktoré dni, resp.

účtovné obdobia malo dôjsť k jednotlivým schodkom na zverenej hotovosti alebo iných hodnotách, ktoré bola žalobkyňa povinná vyúčtovať, pričom neurčitým vymedzením sa žalovaná dostala do pozície, že sama nevie vymedziť, či žalobkyňa alebo F. F. a kedy mali spôsobiť a v akej výške schodok. Skončenie pracovného pomeru tak po formálnej stránke nezodpovedá požiadavkám dostatočnej konkretizácie vytýkaných skutkov porušení pracovnej disciplíny z hľadiska časového a z hľadiska ich skutkového vymedzenia.

84. Napokon na Okresnom súde Košice I bolo vedené konanie vo veci F. F. pod sp. zn. 14C 229/02 o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pričom Okresný súd Košice I rozsudkom zo dňa 7.3.2017 žalobe vyhovel. Rozsudok nadobudol právoplatnosť, nakoľko žalovaná nepodala odvolanie.

85. Vzhľadom na vyššie uvedené súd uzavrel, že žaloba je dôvodná, preto jej v plnom rozsahu vyhovel.

86. Podľa ust. § 255 ods. 1, Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

87. O trovách konania súd rozhodol v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami tak, že priznal úspešnej žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

88. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

89. Uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 11C/228/2002 zo dňa 5.12.2006 bola znalcovi vyplatená odmena za vypracovanie znaleckého posudku č. X/XXXX vo výške 583,22 Eur (17.570,- Sk) predbežne z finančných prostriedkov štátu.

90. V konaní vznikli trovy štátu, spočívajúce v časti znalečného, vyplateného z finančných prostriedkov štátu v zmysle vyššie uvedeného uznesenia. V novej úprave Civilného sporového poriadku, účinnnej od 1.7.2016 absentuje osobitné ustanovenie, ktoré by upravovalo náhradu trov, ktoré platil štát. Súd preto pri rozhodovaní vychádzal z článku 4 ods.1 CSP, podľa ktorého ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Predmetnú otázku najbližšie čo do obsahu a účelu upravuje ust. § 255 CSP event. § 256 ods.1 CSP, podľa ktorého nielen účastníci konania, ale aj štát má právo na náhradu trov, ktoré platil, v závislosti od výsledkov konania. Zhrnúc vyššie uvedené, vychádzajúc z neúspechu žalovanej v konaní, štát má právo na náhradu trov proti žalovanej v celom rozsahu 100 %.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice I v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) úd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie. § 38 exekučného poriadku.